

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

ДАРУНОК ВОЛОДАРЯ ШАКИ

Може, ви чули, як люди часом говорять: життя складається з чорних і білих смуг? Або: наше життя у смужку, мов зебра.

Вони почуваються щасливими, потрапивши до білої смуги. Так стається, коли їм дарують щось гарне, коли з ними друзі, коли вдається зробити щось нереально круте. Або просто коли мають що їсти і дах над головою.

А чорна смуга — то неврожаї та голод, напади ворогів і пожежі. Або — самотність. Коли нема з ким побути і поговорити.

Та що я знаю про людей? Іноді, шукаючи смачнішої трави разом з іншими зебрами, я підходжу зовсім близько до їхнього села і краєм ока бачу, чим вони займаються, як радіють і журяться.

До мене долітають їхні слова і запахи їхньої їжі.

І я маю вам дещо розповісти про них, про людей.

Але спочатку — про себе.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Будьмо знайомі, я — лоша зебри, зебренья. Напевне, навіть ті з вас, хто жодного разу не був у Африці, можуть описати, яка на вигляд зебра. Правильно: шкіру зебри вкривають чорні та білі смужки, з якими люди чомусь порівнюють свої негаразди й радості.

І це не просто смужки. Кожна зебра має інакший малюнок із цих чорно-білих смуг, як, наприклад, кожна людина має інакший відбиток пальців. У цьому малюнку зашифровано характер кожного з нас.

Завдяки чорно-білим смугам моїм родичам легше ховатися у траві від лева чи гепарда. Смуги захищають від палючого африканського сонця, ніби охолоджують. І навіть від комарів, які часом бувають такими набридливими — однак чомусь уникають сідати на наші смугасті спини.

Смужки — це справжній захист для моїх родичів, але мені з ними не пощастило. Бо я — цілком біле зебренья. Можна сказати — зебренья-альбінос.

Та я не скажуся, бо не маю через це таких проблем, які мають люди, не схожі на інших людей. Мої родичі уважніші до мене і завжди готові стати на мій захист. Ой, як наглядають за мною мама й тітки, щоб я, бува, не заходив далеко! А іноді так хочеться від них відірватися, щоб побачити більше!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Мені страшенно цікаво, коли ми пасемося біля села, де живуть зулуси. Поки я ще не виріс у дорослу зебру, можу з головою ховатися у високій траві і спостерігати.

Люди також ховаються. Їхнє село оточене високим парканом, за яким по колу розташовані рондавелі — їхні будинки. Уночі люди ховаються саме до них. Але кого вже люди ховають найбільше, так це своїх тварин: овець і корів. Мабуть, це означає, що зулуси люблять тварин і турбуються про них. Овець і корів вони тримають на майдані посеред села, так, щоб вони були захищені рондавеллями. Часом я чую, як звідти долинає мекання чи мукання.

Але де зулуси ховають цих тварин, коли там-таки, на майдані, вони готуються до війни?

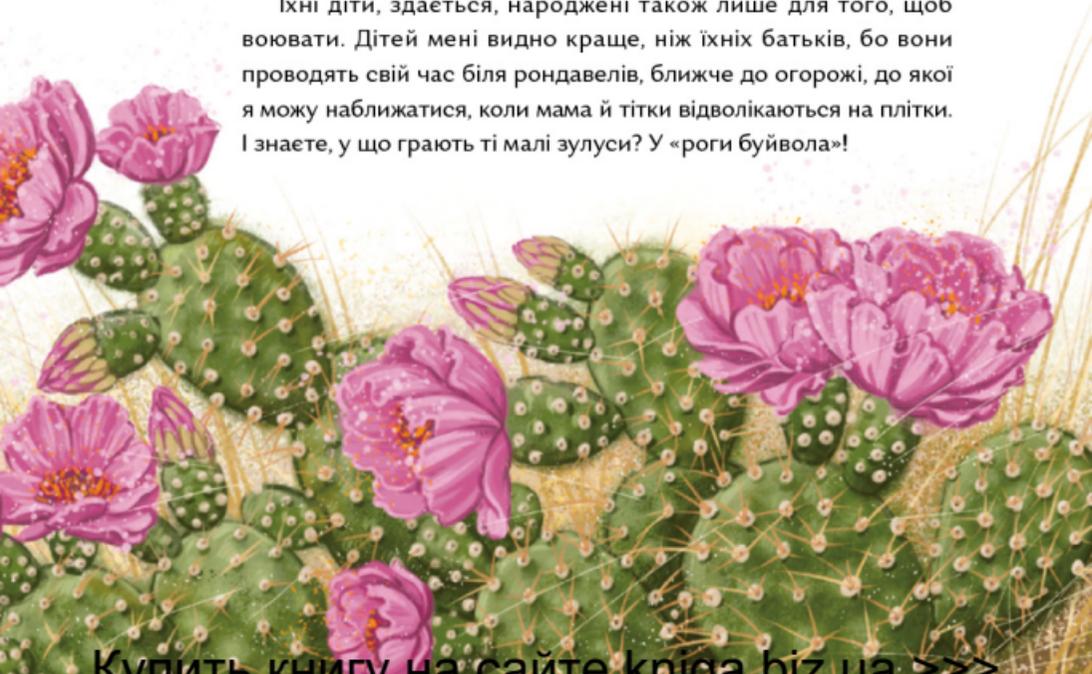

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

А зулуси увесь час готуються до війни! Це те, чим вони переважно займаються.

Навіть їхній улюблений танець зветься «танок війни». Вони цілий день танцюють, змагаються і шикуються. Мені цього майже не видно, але я чую, як вони галасують і здійсмають куряву аж до неба. А як двигтить земля від їхньої руханки!

Їхні діти, здається, народжені також лише для того, щоб воювати. Дітей мені видно краще, ніж їхніх батьків, бо вони проводять свій час біля рондавелів, ближче до огорожі, до якої я могу наблизитися, коли мама й тітки відволікаються на плитки. І знаєте, у що грають ті малі зулуси? У «роги буйвола»!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>